

ШУМАДИЈКА,

ЛИСТЪ ЗА

КЊИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издавателъ Любомиръ П. Ненадовићъ.

ТЕЧ. IV.

Овај листъ излази вторникомъ и петкомъ, цѣна му е за три мѣсеца 4 цванцика.

№ 28.

БЕЛА РУЖА.

(к р а й).

„Нис лѣкаръ, него я самъ одвећ доцканъ дошао!“ повиче трговацъ, младу господичну оштро сматрајући. Елена, овде има нека тайна. — Ко е отворио овај ас-таль? гдѣ е моя мати свое тайне папире држала?“ пи-тао е онъ са дрктећимъ гласомъ.

Садъ се дигне Елена съ поноситимъ достојанствомъ.

„Я!“ повиче она, „Я самъ га отворила ключемъ, кои ми е ваша болестна мати дала! Она е хтѣла да я неку књигу уништимъ на ватри.“ Робертъ се стресе

„Елена, ты си моя заручница, моя супруга! гди е та књига?“

„Називайте ме неблагодарномъ, господине Симонићъ, сматрайте ме као протуву, као варалицу — алъ далъ не-могу ово наличіе носити, подъ коимъ сте ме досадъ ви-ђали.“

„Шта е то? шта е то?“ — повиче Робертъ: „Великій боже! она сумня и подозренѣ, кое е у мени непрестано было?“

„Садъ се потврђава, господине Симонићу!“

„Мати,“ повиче Робертъ савладанъ гнѣвомъ: „мы смо шпионицу безумногъ Франца у нашъ домъ примили!“

„Господине“ повиче Елена поносито, „заръ вамъ ва-ше подозренѣ некаже такође, ко самъ я? Та ко е у ста-ню такове жертве за другога принети, какве самъ я учи-вила? случай ме у вашъ домъ доведе, ербо самъ безъ помоћи была, и до оне проклете ноћи, у којој су овде Франца ухватили, нисамъ я знала, да вы у комъ союзу съ тымъ ядникомъ стоите; само самъ знала, да су га зло-бни люди лишили нѣговогъ наслѣдія. Я самъ крила осе-ђаня могъ ранѣногъ срца, борила самъ се са свирѣпомъ боолбомъ збогъ судбе затвореногъ Франца, а примала самъ назоръ ваше понуде. Господинъ Симонићу, еданъ богъ пази и на злочинце, ерѣ онъ ме е учинио сведокомъ оногъ уговора, когъ сте вы са вашомъ матеромъ заклю-чили были, онъ ми даде дознати, да самъ я — о чудесно провидѣніе! — да самъ я была цѣна, за кою сте ви хтѣ-ли матери вашей предати доказателства она, доказател-ства нѣногъ грѣха, доказателства да е сестра брата пре-варила, да е тетка братића упропастила. Я самъ се съ-вама саюзила да ядногъ Франца избавимъ, я самъ га се

предъ судомъ одрицала, да бы га само безумногъ држа-ли; господине, такве жертве може само топла, и вѣрна любовь приносити! Не, шпиона несрећногъ Франца при-мили сте у вашу кућу, већ — нѣгову заручницу!“

Робертъ посрне, счепя се за столицу и рикне као кавка звѣрь.

„Я самъ лукавство према лукавству употребила,“ продужи Елена далъ. „Не збогъ тога притяжанія, борила самъ се я съ вама, ерѣ я любимъ могъ заручника и као просяка — — по нѣговъ е духъ заиста подъ ударомъ судбине пострадао, онъ ме држи за невѣрну и тужи за губиткомъ свое заручнице. — Само са онаковимъ до-казателствама, да самъ се за нѣга трудила, могу му се весело повратити, само онда смемъ му се опетъ прибли-жити, кадъ му узроке мога поступаня, жертве мое супру-жеске любви показати узмогу! Садъ знате све, я заруч-ница Франца Осбека оставя вашъ домъ, да свою найсвет-ію дужность испуни!“ — Елена пође изъ себе

„Стой!“ повиче Робертъ, кои е као мртвацъ побле-діо, и пружи свою дрктећу руку за нѣомъ.

„Мой е задатакъ испуниѣ! Оћете ли у договоре ступити, то се обратите на адвоката францовогъ.“

У овомъ тренутку уђе уплашена двороправителька унутра. Елена, мртвымъ страомъ за свое сокровиште го-нѣна, отрчи изъ себе, стрчи низъ степене, ѱорђеву собу нађе отворену, уђе у ню, и съ огњишта оцаклійскогъ узме тайну ону књигу, сакріе е подъ свое лако огртало, па потрчи къ вратима. Вратара нађе у авліи, кои се бу-номъ и викомъ оногъ пробудио.

„Отвори!“ викне стрепећа ова млада девойка.

„За бога шта се случило?“ запита вратаръ.

„Идемъ за лѣкара, господа Симонићъ опасно е бо-лестна!“

„Ноћ е ладна, господична — вы сте танко обуче-ни!“ — „отварайте за име бога!“

Овај отвори, а Елена изтрчи на улицу. Сатъ на ка-тедральной цркви изби два по дванестъ, кадъ іой се вра-та адвоката отворе. Онесвещѣна падне млада ова женска у наручіе свое пріятельце.

VIII.

Пріятно пролећнѣ сунце, осіявало е дражестный пре-дѣлъ око Цирихскогъ езера, у Швайцдерской, кадъ една

путничка кола съ поштанскимъ конѣма, уравнѣнымъ дру-
момъ поредъ овогъ широкогъ езера овамо идући укажу-
се. На високомъ кочишскомъ месту, поредъ веселогъ
постиліона, седіо е адвокатъ Юлій Петри. Постиліона е
чекао трострукій поклонъ у новцу, зато е терао своє ко-
нѣ да су се пушили. Недалеко одъ вароши налазила се
на єдномъ разкршћу камена штатуа матере божіе.

„Ево знака!“ повиче Юлій. „На десно!“

Садъ се кола окрену узъ єдно брдашце десно, и по-
сле десетъ минута стану иста предъ єдну, младымъ шу-
марицама и цбуновима украшену градину, коя є єдну про-
сту умилну кућицу обколявала. Юлій скочи съ кола, и
помогне двема госпама изъ иста изићи: Ђлена и своіой
супруги. Садъ ступе къ єднимъ одъ летвы вратницама,
крозь коя се прекрасна башта видила. Поредъ куће на-
лазіо се єданъ стараць привезуюћи винову лозу, коя се
узъ беле дуварове и око прозора савіяла и на струе
попела.

„Ћорђе!“ повиче Юлій тихо.

„Старый се баштованъ окрене. Одъ радости испусти
и ножъ и канапъ изъ руке. Затимъ похити, жутымъ пе-
скомъ посутымъ путемъ к' вратницама и отвори їй, др-
ћућомъ рукомъ.

„Гди е Франць? како се налази мой премилый зар-
ручникъ Ћорђе, есте ли га добро чували? займе божіе,
Ћорђе, єдну речъ само — гди е Франць?“ повиче
Ђлена.

Стараць полюби младу ову госпу ецаюћи у руку.

„Добро є, све є добро, госпоја Осбекъ!“ рече онъ
— „добрый господинъ мой већъ се одъ читавъ месецъ
дана самномъ опетъ разговара, и чита сва она писма, коя
му господинъ адвокатъ подъ моіомъ адресомъ шилъ.
Садъ почива у своіой великой столици, свой полуднев-
ный покой — пакъ кадъ се пробуди хтѣли смо се горе
на брдо пеняти, одакле онъ на Нѣмачку гледа. — Ах' бо-
же драгій! какавъ ће то радостанъ появъ бити, кадъ се
онъ пробуди! Я самъ васъ текъ после неколико дана о-
чекивао!

„А како говори о своіой Ђлена?“ запита Юлій.

„Одъ како е почео опетъ говорити, носи на прсима
и ону белу ружу.

Јасно ецаюћи одъ радости, падне Ђлена на груди
томъ сѣдомъ служителю.

„Онъ іоштъ мисли на мене!“ повиче она. „Онъ іоштъ
верує у мою вѣрность и любовъ — садъ ћу му утѣшена
стати предъ очи! Великіи боже мой, укрьпи ме къ томъ
великомъ, чудесномъ тренутку!“

„Умѣрите се Ђлена!“ опомене Юлій, „ослоните се
само на мою управу!“

Ћорђе одведе госте, кои су му полако слѣдовали, у
малу но лепо намештену и пріятну собицу. Єданъ Шпан-
скій дуваръ (заклонъ) одъ плавы тапета заклоњо є до по-
лакъ, єдну велику столицу съ наслонима, на којой е по-
чиваюћій Франць седіо. Нѣгово бледо лице, обколѣно
лепоуређеномъ брадомъ, носило є знакъ дубокє но тихе
туге. Онъ є быо сасвимъ обученъ, и на прсима, кое є
одъ црне кадиѣе прслукъ покривао, блистала се она сре-

брна бела ружа. Ђлена се при угледу тогъ цвета, кои е
дуго време на нѣнымъ грудма почивао, нє могла уздржа-
ти да свою радость силнимъ движеніемъ не изяви; она
сакріє своє сузама орошено лице на груди своє пріят-
ельнице.

Старый служителъ спаваюћемъ се приближи.

„Господине!“ проговори онъ тихо, спустивши пола-
ко руку свою на раме Францево. „Два сата има!“

Франць отвори очи. Погледъ нѣговъ падне одма на
Юлія, кои є према нѣму стајо. Невѣројатно загледа се
онъ у свогъ пріятеля.

„Я самъ!“ рекне смешећи се адвокатъ. „Франць
пружи ми слободно руку, я носимъ радостне вѣсти!“

Тужный осмѣхъ укаже се на лицу бледогъ овогъ
младића.

„Вѣсти, па вѣсти!“ шепташе онъ. „Ружа ова на мо-
имъ грудма губи свою сыйность — послата ми є, да є са-
мо моимъ сузама квасимъ. Мой адвокатъ жалостанъ ми є
животъ избавіо.“

„Іоштъ више нешто, Франць! Шта годъ желишъ
— богатство, слободу —?“ Франць затресе тужно гла-
вомъ.

„Узми ову ружу, подай іой е натрагъ — — она ме
само на то опоминѣ, да бы болѣ было, да самъ мою смрт-
ну пресуду приміо. Црна є ноћ духъ мой покривала —
светлостъ ове руже растерала є ту ноћ за неко време
— — она є ню у своіой коси као невеста носила — Ова
ружа требала є да є знакъ мое любви, ал' моя заручни-
ца одрече се мене!“

Далъ се нє могла Ђлена држати; изиђе иза заклона,
и викнувши падне предъ упрепашѣногъ Франца на
колѣна.

„Ђлена! Ђлена!“ викао є онъ дрћући пруживши
руке своє къ нѣой.

„Опрости, Франць, опрости! Нисамъ я ни тренутка
престала бити твоіомъ заручницомъ, и тебе любити!
Што самъ чинила, сматрала самъ за мою дужность — о,
та кажите му и вы господине, да самъ я честь и иманѣ
нѣгово избавила, да самъ се само вашимъ управама по-
виновала премда ме є при томъ срце болело. Франць,
садъ могу кодъ тебе остати — я све са собомъ доно-
симъ, све, што те срећнымъ учинити може! Веруй ми,
нисамъ ни я манѣ одъ тебе страдала!“

„Франць!“ рекне Юлій, „безъ твоє Ђлене небы ми
было могуће тебе избавити. Не мени, нѣой ся ты за жи-
вотъ благодарити дужанъ и за слободу твою; и я радо
признаємъ да є нѣна любовь яча была него вѣщина и о-
штроуміє правдослова! Госпоја є Симонићъ умрла, а Ро-
бертъ є половину свогъ иманя теби уступіо, ерѣ нє мо-
гао другчіє. Є ли твоя любовь яча одъ нѣне?“

„Ђлена, Ђлена!“ повиче Франць, падши нѣой на ко-
лѣна и обема є рукама обгрливши. „Садъ гледимъ јасно
у хаосъ догађая — опрости ми, мой є духъ іоштъ слабъ,
да све свати. Ако бы те іоштъ зашто корити хтѣо, то
бы было за то, што ся збогъ богатства єдногъ само, и
тебе и мене таковымъ тешкимъ пробама излагала!“

Ясно ецаюћи лежали су обадвоє едно другомъ у на-
ручїямъ. Топли полюбцы запечатили су нѣнову любовь.

„Тако е Богъ хтѣ!“ проговори сѣдый ѱорђе, дигнув-
ши свое руке къ небу.

На сатъ по томъ адвокатъ е рачунъ положио; и
Францъ кога су последнѣ сумнѣ разрѣшене быле, дошао
е опетъ у притяжаніе свое заручнице и великогъ иманя,
коє му е дозволявало да лепо и слободно проживи. Май
затече обадва ова срећна пара люди у Швайцерскомъ
месту *Интерлакену*, правомъ земномъ раю. У якомъ, ве-
селомъ овомъ планинскомъ воздуху поболша се здравль
Франца Осбека, и ако му се неповрати нѣгова цветаюћа
боя лица, ипакъ добіе нову животну силу, и уживао е сре-
ћу у пуной мѣри, кою е у притяжанію прекрасне и вѣрне
свое супруге налазіо. Елена нѣ више никакавъ другій у-
красъ носила осимъ ону белу ружу. Юлій Петри назвао
е исту ружу орденомъ, когъ е Елена юначствомъ за-
служила.

У есень се разставе прїатели. То е бую првый ту-
жннй тренутакъ, после весело проживльногъ лета кадъ
Юлій са супругомъ своіомъ оде. Онъ оде у Резиденцію
да свой посо ради, а Францъ и Елена уселе се у пре-
красну кућу, кою су на пїацы Цыриха купили. Онай одъ
смрти избавльннй и за безумногъ проглашеннй Францъ
Осбекъ постане честннй грађанннй слободне Швайцер-
ске. Свакогъ месеца добивао е адвокатъ Юлій Петри из-
вѣстїе да му се нѣговъ прїатель срећномъ услађава. По-
сле две године извѣсти Петри Франца, да е Робертъ Си-
монннй пострадао и по раскошномъ и пустомъ животу,
са остаткомъ иманя свогъ у Америку побего.

РАЗГОВОРИ НА ОНОМЪ СВЕТУ.

(край.)

Философъ. Кадъ башъ тако захтевашъ, ето скидамъ
све.

Менипъ. Некъ му се и брада скине, Ермису; еръ е
густа и тешка. Има длака за петъ талира найманъ.

Ермисъ. Право кажешъ. Скини браду.

Филос. Па ко ће ме обрїати?

Ермисъ. Овай Менипъ, узеће сѣкиру и на скели од-
сећи ће да се чудншъ.

Менипъ. Немой то Ермису, дай ми вере ти турпїю,
быће смешнїе.

Ермисъ. Та доста ти е сѣкира.

Менипъ. Е добро, то е човечнїе, скинућемо дакле о-
ну брадуруну. Држъ се добро. Гле у мало му неодсеко
и обрве.

Ермисъ. Требало бы, надмашиле су му чело, незнамъ
зашто ій тако у висъ дїже. Шта е то? плачешъ и бо-
ншъ се смрти, ући дакле.

Менипъ. Юштъ е нешто подъ називомъ сакрїо.

Ермисъ. А шта то?

Менипъ. Ласканъ, Ермису, коє му е много у животу
помагало.

Филос. А и ты Менипе скини слободу и смѣлость,

ведрину и мужество и смей. Само се ты међъ нама сме-
ншъ.

Ермисъ. Нѣ нужно, некъ ты остане то, лако е и
непретеже чунъ, а за пловитбу е врло полезно. А ты Ре-
тору, скини безкрайность твои говора, и противоположе-
ннй и равногласїе и перїоде, и варваризме, и остале не-
сносимости.

Реторъ. Ево, оставїо самъ све.

Ермисъ. Е, добро, одрешн конопаць, скини скелу,
извучи лентгеръ, разви ветрила, управи думеномъ ты корм-
пїя. Иншала, шта кукате, о будале, а особито ты фило-
софу, кои си мало пре изгубїо браду?

Филос. Жао ми е Ермису, што самъ мнслїо, да е
душа безсмртна.

Менипъ. Лаже, друго нѣга тишти.

Ермисъ. А шта то?

Менипъ. Што неће више уживати сѣйне части; што
неће више излазити ноћу крадомъ, умотаваюћи альиномъ
главу, и тражећи оно, чега се поштени люди стиде, а
нзъ ютра вараюћи младиће, узима одъ нѣи новце, што
нмъ баяги философію предае. Тога нѣму е жао.

Филос. А тебе Менипе, заръ нѣ жао што си умрео?

Менипъ. Што да ме е жао, та я самъ поптао самъ
смрти у наручїя, безъ да ме ко зове; но каква се то ви-
ка чуе отудъ са земль?

Ермисъ. Естъ Менипе, и то не само съ едногъ ме-
ста; неки су се скупили, па се радую и смею, што е Лам-
пнхъ умрео, жени му недаю мира друге жене, и на нѣго-
ву малу децу бацаю се друга деца каменѣмъ; други пале
Дїофанта ретора, кой е говорїо надгробно слово овомъ
Кратону; да, и мати Дамасїєва кука съ другимъ женама
за Дамасїемъ, а за тобомъ Менипе башъ нннн неплаче,
нзвалїо си се па мирно лежншъ.

Менипъ. Варашъ се Ермису, садъ ћешъ видити ка-
ко пси око мене арлучу, и како ме вране облећу, кадъ
ме стану закопавати,

Ермисъ. Жнвїо Менипе, прави си юнакъ. Е стнго-
смо већъ, садъ идите и предстаните суду; држите се о-
вогъ пута, па ћете доћи гди треба, а я и думенпїя одо-
смо по друге.

Менипъ. Срећанъ вамъ путъ Ермису. И ми одосмо.
Шта се сканъивате? напредъ! сви мораю доћи подъ судъ,
па како што знашъ, пресуде нису тако лаке; ту ће вамъ
быти точкова, орлупина, каменя. Видиће се свачїй жи-
вотъ какавъ е.

Е. А.

М Р В И Ц Е

— Девойка една уда се за удовца, и после неколи-
ко дана буде врло невесела. Кадъ е запитаю зашто е
тако невесела, одговори: ахъ, я самъ слушала кадъ се
девойка уда за учителя постане учителькомъ, кадъ се
уда за капетана постане капетаникомъ, па самъ и я мн-
слила, кадъ се удамъ за удовца да ћу постати удо-
внцомъ; али садъ виднмъ да самъ се люто преварила.

— У Сардиніи єданъ свештеникъ изповедаюћи єдногъ простогъ селяка, упыта га: „Є-ли сынъ божій правый Богъ?“ На кое селякъ озбыльно одговори: „Незнамъ є-ли сада, али кадъ му умре отаць быће зацело.“ „А почему то ты тако судишь?“ упита далъ зачуђенъ свештеникъ — „по томе, што сынъ нашегъ краля, ніе краля, докъ му є годъ отаць живъ.“ одговори селякъ.

— *Капетанъ.* Зашто ся ты циганине овомъ човеку украо коня?

Циганинъ. Нисамъ господине бог-и-душа.

Капетанъ. Како ниси, кадъ ето човекъ нашео свогъ коня кодъ тебе.

Циганинъ. Нѣговъ конь єсть быо кодъ мене, али я га нисамъ украо. Да ти кажемъ господине како є было али ништа нећу ти слагати. Я самъ ишао путемъ као и сви други поштени люди. Кадъ на єдномъ месту, на средъ пута лежи тай конь. Я дођемъ до нѣга, а онъ ни абера, неће да устане, да се уклони путнику съ пута. Я самъ быо уморанъ и далеко ми было да га обилазимъ, зато самъ хтео да га прекорачимъ, па далъ да путуємъ, но на мою несрећу, текъ што прекорачимъ єдномъ ногомъ, а конь скочи па ме издигне на леђима, и почне трчати, а я се уплашимъ па се уватимъ за гриву, и тако ме донео чакъ до мое черге. Ту онда изтрче други цигани те єдва увате коня и тако ми спасу животь. Ето видишь господине, да нисамъ ништа кривъ. Конь є кривъ што се ніе хтео съ пута да уклони.

ПОЛЕЗНЕ ОПОМЕНЕ.

— Пећ и (фуруне) се замазую, да се непуше, на више начина. Замѣси глине (земль) съ нешто кучина, стипсе, соли, брашна проина и воде, и замажи тимъ лукотине, поквасивши мѣсто найпре сирѣтомъ. Гвоздене вруће пећи на брзу руку замажи тестомъ изъ єднани частій соли, пепела и воде; или изъ єднани частій мекогъ хлѣба и пепела. —

— Месо се усолити може найсигурнѣ овако. Узми 3 оке соли, 15 драма шалитре, $\frac{1}{2}$ оке шећера и кувай то крозь єданъ сатъ у 20 ока воде, скидаюћи притомъ єднако пену. Кадъ се ова вода олади, помећи месо унутра и претисни га тешкимъ каменѣмъ, да га свогъ вода преліе. После неколико дана преврни и претисни месо тако, да се попрєко згнѣчи. Повтори ово три четири пута, и обеси месо да се осуши. Шалитра ће учинити, да месо буде лепо првено, а шећеръ да буде меко.

— *Флаше запечатити* могу се овомъ смѣсомъ. Узми 16 драма смоле, 4 др. жутогъ воска, 1 др. лоя и стопи све заєдно; потомъ додай јошъ 8 драма жуте земль и измѣшай све добро. Умочи уста запушене флаше у ову смѣсу, и удари печать свой потомъ. —

— Бѣло *Вино* одъ лошиегъ грожђа да неускисне, треба у текъ преврело вино усуги $\frac{1}{4}$ оке стара креча, размуђена у 1-ой оки воде. Кречъ ће сву киселину покупити и на дно пасти; а оточено потомъ бистро вино быће вкуено и држаће се врло добро. —

ЗАЧИНЦИ И ПОСЛОВИЦЕ.

— Паметно є уредила природа што оволико много будала на свету има, еръ што се на више людій єданъ тереть подела, лакше се носи.

— Слобода є волшебный зецъ за кимъ люди трче, виде га, достигну га, а немогу да га увате и задрже.

— Болъ є за магарцемъ ићи, него самъ вреће носити.

— Лисица зна за више язбина.

— Кадъ владатель заиште да му се само єдна абука одкине, онда нѣгове слуге цело дрво изчупаю.

— Ко у ватру дува лете му варнице у очи.

— Боля є на асталу мала риба, него у Дунаву велика.

— Одъ великогъ добытка неможешъ се обогатити, као одъ велике штедиѣ.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— Ніемонтска войска неће ићи у Крымъ, већ близу Цариграда кодъ села Маслака станиће се заєдно съ французскомъ войскомъ. Овде су французски инцири већ измѣрили єданъ великій просторъ за истый логоръ.

— Ніемонтскій ђенералъ Ламармора преместио є свой главный станъ 27. пр. м. у Генуу.

— Седамъ египетски воєны лађа дошло є кодъ Генуе, на коима ће Ніемонтези у Цариградъ одловити.

— Али-паша присѣбо є 27. пр. м. у Бечъ.

— 27. пр. м. у 1 сатъ по подне држано є на конференци бечкой девето засѣданіе. Ово є прво засѣданіе, у комъ су министри, французскій Друен-дели и турскій Али-паша присуствовали. Засѣданіе было є врло кратко, свршено є до 2 сата, а то збогъ тога, што посланци руски јошъ нису были добыли упутствія што се треће точке тиче.

— Французскій министеръ Друен-дели имао є 26. пр. м. аудіенцию кодъ цара аустрійскогъ.

— Стране новине являю, да є Султанъ наименовао шесть лепотица изъ предградія Пере за дворске даме французской царици Евженіи, кадъ у Цариградъ дође. Међу овима неналази се ни єдна Гркия.

— Придворный лѣкаръ покойногъ цара Николая Мантъ послао є кралоу прускомъ на захтеванѣ овога описаніе болести и смрти цареве.

— Сва спомоћна египетска войска навезла се изъ Варне за у Евпаторію; нѣговъ є командантъ Менекли-паша.

— Дивизионный ђенералъ турскій Решидъ-паша отишао є са 2000 м. туниске войске у Батумъ.

— Енглескій паробродъ Единбургъ и две превозне лађе, кое су изъ Крима у Варну по рану пошле, претрпили су 5. пр. м. ноћу кораблекрушеніе, све су три потопиле се у море.

— Єданъ французскій листъ явля, да су се о четвртој точки на бечкой конференци споразумѣли.

— Течай новаца: сребро 27%; дукати по 5 фор. 55 кр. ср. за банке.